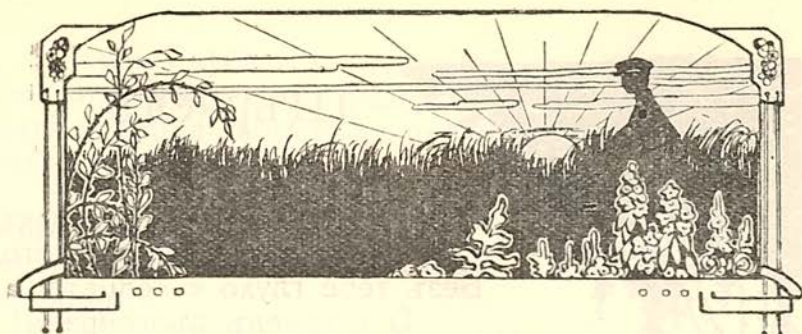




Пролѣтно утро

(Изъ повѣстѣта „Овчарчето“).

Цѣфнали бѣха жълти минзухари, бѣли и жълти иглички. Модрооки теменужки поглеждаха срамежливо изподъ храсталацитѣ и лѣеха сладкъ ароматъ изъ гората и ливадитѣ.

Гората бѣше наметнала гиздавъ зеленъ губеръ. Безброй птички сладко чуруликаха, пѣха и свирѣха въ нея.

Добри и дѣдо Димо станаха прѣдъ изгрѣвслънце. Дѣдо Димо седна на триножното столче прѣдъ вратата на кошарата. Добри подкара овцитѣ и тѣ се заредиха една слѣдъ друга прѣдъ вѣдрото. Бѣли струи шурнаха въ вѣдрото и скоро го залѣ и изпълни бѣла млѣчна пѣна, а надъ него се понесе топла сладка пара...

Добри стоеше срѣдъ овцитѣ и слушаше захласнатъ сладкитѣ чуруликания на птичкитѣ. Дѣдо Димо му подвижна:

— Карай, карай!

Добри се сепна, подкара овцитѣ, па извика:

— Дѣдо, чувашъ ли гърлицата? ... Гррррр! ... Гррррр! ...

— А ти надви ли я? — запита го старецътъ.

— Надвихъ я, — отговори Добри.

— Хубаво, защото когото надвие гърлицата — гърло ще го боли.

— Всички надвихъ. Не съмъ чулъ само кукувицата и пупунека.